

— Който е търговецъ, знае си смѣтката. . .

— И вие сте търговецъ, нали?

— Да. Ние сме двама братя; братя Папазови, ако сте слушали. . . И ние съ розово масло търгуваме.

— Братя Папазови ли? — зачудено попита цариградчанинътъ. — Какъ да не съмъ слушалъ! Радвамъ се, че имамъ случай да се запозная съ васъ. Дано направимъ нѣкоя добра сдѣлка. Азъ още отъ Цариградъ научихъ за вашата търговска кѣща и искахъ непременно да ви видя.

— И азъ се радвамъ за запознанството, — отговори Папазовъ. — По-добре ще е да идемъ къмъ нашия дюкянъ, хемъ да ви запозная съ брата си Ботю, хемъ и за работата да си поприказваме. . . .

* * *

Двамата братя Папазови бѣха, може би, най-богатитѣ хора въ Казанлъкъ. Тѣ имаха пространни розови градини, собствена розоварна, голѣмъ дюкянъ въ центъра на града и доста налични пари, които даваха подъ лихва на земеделцитѣ и победнитѣ си съграждани. Макаръ да бѣха добри и услужливи хора, макаръ да помагаша на всички културни наченания въ Казанлъкъ и да минаваха за добри патриоти, — тѣ имаха единъ лошъ недостатъкъ: обичаха да се голѣмятъ и затова другаруваха съ каймакамина и турскитѣ първенци. Но ако нѣкой би успѣлъ да поласкае честолюбието имъ и да ги похвали за нѣщо и двамата братя Папазови бѣха готови да разтворятъ кеситѣ си и да позлатятъ ласкателя.

Търговецътъ отъ Цариградъ и двамата братя бѣха седнали въ дюкяна и разговаряха.

Въ това време предъ вратата спрѣ единъ дрипавъ калугерьъ завърза мършавото си магаре за салкъма и влѣзе въ дюкяна.

— Благословенъ да бѣде този имотъ, започна да нарежда калугерьтъ; — нека Богъ увеличи имота на двамата братя Папазови и да имъ укрепи дѣсницитѣ, за да се сбждне писаното въ светитѣ книги.

— Далъ ти Богъ добро, — отговори Ботю.

Другиятъ братъ Димитъръ, или както го наричаха Димитро-то, изгледа подъ вежди калугера и прошепна: просѣкъ! . . .

— Не съмъ просѣкъ, ваша милость, отвърна обидено калугерьтъ, — и азъ съмъ търговецъ, като васъ: книги продавамъ — души купувамъ!

— Браво! — викна цариградскиятъ търговецъ. — Я дай да ти видимъ книгитѣ!